

Bogár László: Európa? Az mi?

2025 június 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Sokan gondolhatják úgy, hogy egyszer? és világos a válasz, de ez nem így van.

A globális médiában egyre gyakrabban t?nik fel a kérdés, hogy mi is egyáltalán Európa. Földrajzi értelemben persze adható egzakt válasz, de ha a kérdés arra irányul, hogy vajon társadalmi, gazdasági politikai, kulturális

szemszögb?l tekintve van-e valami egyértelm?en megragadható, ontológiailag egységes „alanya” kontinensünknek, akkor már nehéz a felelet.

Pontosabban: sokan gondolhatják úgy, hogy egyszer? és világos a válasz, de ez nem így van. Sokkal inkább egymással szembemen? narratívák (értelmezési keretek és fogalomkészletek) kaotikus kavargását látjuk. Európa ma egy tektonikus mélység? identitásválságot él át, és ez f?ként abban mutatkozik meg, hogy egyre indulatosabban csapnak össze az Európa, mint „alany” létmin?ségét meghatározni kívánó er?k.

Nem túlzás tehát azt állítani, hogy földrészünk történetének alighanem egyik legsötétebb fejezete látszik elkezd?dni. A helyzet egyre inkább hasonlít azokra az id?kre, amelyek az 1618 és 1648 között lezajló harmincéves háborút megel?z?en alakultak ki Európában. Ez Európa történetének legpusztítóbb küzdelme volt: a felszínen vallásháború, az azt megel?z? évszázadban a reformáció nyomán létrejött protestáns fejedelemségek és a katolicizmus egységét védeni kész uralkodók leírhatatlan kegyetlenség? harca egymás ellen. És persze mindkét oldal a keresztényi szeretet nevében gyilkolt olyan buzgalommal, hogy a f? hadszínteret jelent? német birodalom egyes vidékei hosszú id?re teljesen elnéptelenedtek.

Valójában ez egy „nulladik” világháború volt, amelynek során felszámolták az „els?” német birodalmat, amelyet német-római birodalomként szoktunk említeni.

Ám az Európa önazonosságának meghatározásáért folyó küzdelem már több évszázaddal azt megel?z?en elkezd?dött, amikor az Európát szellemileg megalapozó kora kereszténység az élet szakrális kultúrájából a halál deszakrális civilizációjává (II János Pál pápa megfogalmazása) vált és ez a végzetesen él?sköd? létmód „el?re megfontolt szándékkal, nyereségvágyból, különös kegyetlenséggel” (ezek a büntet?jogban súlyosbító körülmények) elkövetett gyilkosságként az egész világot „nyugatosította” az eufemisztikusan „gyarmatosításnak” nevezett rablóhadjáratai során. Maga az egyház adta a legf?bb segítséget ehhez a végzetes fordulathoz, a reformáció elemi „immunválasz” volt arra, hogy a kufárok fejedelmeiként a Mediciek ültek a pápai trónra és globális megbocsátásipari m?vekként üzemeltették a búcsúcédulák rendszerét. Az elv egyszer? volt: rabolj minél több pénzt, hogy legyen mib?l megvásárolni mindezért a b?nbocsánatot.

A kora kapitalizmus ugyan f?ként Itáliában és Németországban halmozta fel a mindezt megalapozó gigantikus t?kestruktúrákat, de mivel ezek a globálissá válását kontinentális irányba lezárta az oszmán terjeszkedés, így expanzióra csak a nyílt óceán iránya maradt, azt pedig kizárólag az atlanti part tengeri hatalmai vihették végbe. A modern Nyugat, mint létszervez?dési mód és e szervez?dési mód globálissá tágulását elindító öt nemzetállam (Portugália, Spanyolország, Hollandia, Franciaország és Anglia) Európa atlanti partjának tengeri kereskedelemre épül? birodalmaival született meg. És amikor a partvidéken már kifogytak a keresked? nemzetek, akkor eljött a történelmi választás pillanata. Az egyik lehet?ség az volt, hogy a német (és/vagy orosz) birodalommal folytatódik a sor, a másik pedig az, hogy az Atlanti-óceán túlsó partján valami egész más épül fel.

A világ „nem létez?” urai az utóbbi mellett döntöttek, és ennek következménye, hogy a most már agonizáló amerikai birodalom úgy végzi ki szül?apját, Európát, mint a görög mitológiában.

A „második” német birodalom 1871 és 1918 közötti, mintegy fél évszázad során a világ vezet? hatalma lett. Társadalmi, gazdasági, kulturális, és különösen tudományos technológiai értelemben sokkal kifinomultabb és sikeresebb „konstrukció” volt, mint a lehanyatló brit birodalom, vagy a végül is „befutó” amerikai világbirodalom.

Ám a világot valójában irányítása alatt tartó „birodalomkiválasztó f?hatalom” globális stratégiai céljainak megvalósítását akadályozta volna egy ilyen, bármennyire is ellen?rzése alatt tartott, de a szakrális egyensúly számos kulturális elemét még mindig ?rz? német birodalom. Amely ráadásul magában hordozta a hosszútávú német-orosz együttm?ködés „veszélyét” is, mert a két angolszász tengeri hatalom számára a legf?bb veszélyforrás egy komplex eurázsiai együttm?ködés volt, van és lesz. Az els?, a második és most ezt az egyel?re még kaotikus, indítófázisában lév? harmadik világháborút azért provokálta ki, hogy el?ször csapdába csalja Németországot a Harmadik Birodalom nev? konstrukciójával, majd Oroszországot a Szovjetunió fed?néven futó és szintén látványos bukással végz?d? világbirodalmi kísérletével.

A harmadik világháború során most a „békepárti” birodalom-részének segítségével szembe akarja fordítani egymással Oroszországot és Kínát, és ehhez a projektjéhez Európa már csak „bedarálható” er?forrás-tömeg. Európa, mint egységes entitás széthullani látszik, és e széthullás egyetlen ellenszere az volna, hogy minden létez? szellemi energiáját összpontosítva Oroszországgal és Kínával való eurázsiai együttm?ködésével ellensúlyozza a számára mindig pusztító következményekkel járó amerikai birodalmi „gyámságot”.

Ám Európa meghatározó országainak az amerikai birodalommal kollaboráló uralmi csoportjai ezzel éppen ellentétes stratégiát követnek, és ezzel földrészünk sorsa megpecsétel?dött. Minden ország számára az egyetlen „kiút” kizárólag saját stratégiai törekvéseinek követése lehet.

Bogár László - www.magyarhirlap.hu

Ajánló